

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Mados György:*

Cím: *Egyszerű kis pesti riport.*

Forrás: *Virradat.*

Bp (Hely) *1919. I. 19.* (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

134

Hely

Idő

"1919"

Személy

Egyszerű kis pesti riport

A Thököly-ut 42. számú ház kapuján finom emberpár fordult be. Egy fiatal nő és egy ezüstsre tarkázott parókájú ur. A homályos lépcsőházban a nagyszerűen öltözött ifju hölgy görcsösen belekapaszkodott az előkelő megjelenésű öreg ur karjába. Mögöttük haladtam fel a lépcsőkön és hallottam, hogy a nő folytattan zokog, a férfi pedig csititgatja. Ugyanazon ajtó előtt állottunk meg az első emeleten s kevés idő múltán már szemben ültünk egymással egy ragyogóan butorozott előszobában.

Mellettem egy erősen festett arcú középkorú dáma idegeskedett egy empir zsölyében. Minduntalan felkelt helyéről, kettőt előre, kettőt hátra lépett, arca hol elkomorodott, hol minden ok nélkül mosolyra formálódott. Szemben velem az ifju hölgy takargatta kisírt szemét, korához képest tulságosan megviselt arcát. Hallottam mikor az öreg ur vigasztalón meleg szavakat suttogott neki:

— Ne félj édesem, ez már nem lesz operáció, a tanár ur magnetizmussal gyógyít ne féljen... vidám lesz majd megint, meglátja... édesem, ne féljen...

A mellett üldő dáma, valószínűen az öreg ur tulmeleg suttogásától, még idegesebb lett és nem bírván másként levezetni idegrohamait, a kezében levő ujságot valóságos cibálni kezdte

Az a lap volt a kezében, amelynek következő apróhirdetése révén találkoztunk most itt össze:

Idegés főfájást, buskomorságot, álmatlanságot, hisztériát gyógyítok díjazás nélkül. Érintkezés előtt levélbeli értesítést. Rimanez dr. Főposta. Postrestante. A levelet kérem e lapban jelezni. 154175

Amint konstatáltam, az apróhirdetésnek megvolt az eredménye... a paciensek gyülekeztek. Jöttek, félve, bizón, remegve, várva az isteni csudát, a rejtélyes erőt, mely megszabadítja őket az idegüket szörnyű szenvedéseitől. Valószínű, hogy végig próbálták ezek a szerencsétlenek már a testi és lelki medicinák minden fajtáját, de nem találván rá a menekülés útjára tovább böngésznek, kutatnak újabb és újabb szalmaszál után, amelybe belekapaszkodhassanak... hátha... hátha!?

Bentről komoly, erős, szinte mesterkélten hangsúlyozott férfi beszéd hallik ki. Majd felnyílik a szárnyasajtó és egy boájába fülig bebujt hölgy libben elő és anélkül, hogy körülnézne, kirohan az előszobán át a folyosóra.

A tanár ur megjelen az ajtóban. Elölépek és bemutakozom. Tanár urnak szolítom, hogy miért azt nem tudom, talán azért, mert a velem szemben ülő öreg ur is tanárnak titulálta. A középstermetű, angolosan öltözött, keményarcu ur azonban mosolyogva tiltakozik a „tanár ur” titulus ellen.

— Én dr. Balfour Károly ügyvéd vagyok, — mondja, különös sulyt helyezve az ügyvéd szóra — parancsoljon velem uraságod.

Előadtam, hogy csupán az érdeklődés vezetett hozzá, őszintén szólva, kíváncsi voltam, hogy mi és ki rejtőzködik a titokzatos apróhirdetés mögött. Majd kértem, hogy beszéljen valamit működéséről, pacienseiről, életéről, tud-

Máskülönben évekig tartózkodtam Angliában. Baráti viszonyban állok Balfourral és az oxfordi egyetem igen, igen sok híres metafizikusával, akikkel Londonban együtt csináltuk a leghiresebb szeanszokat, melyeken állandóan részt vett lord Everard Feilding is, aki az angol uralkodóházzal rokonságban áll. Közvetett uton a háboru alatt is sikerült a társasággal egyszer összeköttetésbe kerülnöm, de aztán végképen megszakadt közöttünk az összeköttetés... Máskülönben a forradalom után felajánlottam szolgálataimat a kormánynak, hogy kiutazom Angliába és ha tudok, esetleg teszek valamit hazám érdekében, de egyik külügyi államtitkár arról értesített, hogy jelen viszonyok között ez antantnál nem tehet utlevelet szerezni... szóval holnap ha elfárad, sok érdekes levelet, érdekes dokumentumot mutathatok önnek arról, amit beszéltem.

Az előszobából sűrű ajtónyitogatás, heves kopogás, türelmetlen, szaggatott beszéd szűrődött be. Az ügyvéd ur az ajtó felé nézett. Mintha már ő is ideges lett volna.

mányáról, mert bizonyára sok érdekes és fantasztikus figuráját ismerte meg a lázas, nyugtalan életü metropolisnak.

— Kedves uram, — szolt az ügyvéd ur — röviden, nagyon röviden elmondok mindent, ami érdekeset és érdemeset találok életemben. Röviden, mert tudom, sokan várnak künn reám és röviden, mert a fecsegés kétes értéküvé teszi még a legmegbízhatóbb ember szavát is . . . Én Erdélyből menekült ügyvéd vagyok. Kedvező anyagi szituációm folytán megengedhetem magamnak azt a luxust, hogy tudományomnak élhetek. Látom uram, ön mosolyog, talán épen azért, mert a metafizikát nem tartja komoly tudománynak. Alkalommal majd beszélhetünk erről is. Szóval én magnetizmussal gyógyítom a betegeimet. Másfél évtized tapasztalata szűrődött le bennem, amíg oda fejlődött tudásom, hogy — dicsekvés nélkül mondom — nagyszerű eredményeket tudtam elérni az idegélet betegségeinek gyógyítása terén. Tessék talán holnap délelőtt elfáradni és megmutatom azokat a leveleket, amelyeket betegeimtől kapok és amelyek magnetikus módszerem nagyszerűségét igazolják. Annyit mondhatok, hogy az idegbetegség legtöbb fájának gyógyítása a beteg pszihikájának mesterséges, mondhatnám erőszakos művelésén, különböző irányokba való terelésén alapszik. Persze ez a módszer csak a magnetizmussal érhet el radikális sikert. Csodákat lehet művelni különösen a hisztéria gyógyításánál annak, aki ennek a tudományos erőnek, illetve hatalomnak a birtokában van. Nem egyszer rövid idő alatt fizikailag tapasztalható eredményeket értem el már betegeimnél. Közben megjegyzem önnek, hogy munkámért soha egy fillért el nem fogadtam és el nem fogadok. Nekem az a passzióm, a szórakozásom, az ambicióm, az — életem.

Elbucsztam. Amint az előszobába léptem, a festett arcú dáma már majdnem toporzékolt az ajtó előtt és valami féktelennek tetsző dühvel rontott be a szobába. Valószínű, ez volt számára a remény utolsó stációja a — tébolyda előtt.

Pillanatra megállottam. A dáma egy-két szava kihallatszott :

— Segitsen rajtam ! . . . meghalok utánna . . . egy hét óta nem aludtam miatta megint . . . segitsen rajtam ! . . . Szegény donna ! ? . . . csak a szerelem miatt vannak álmatlan éjszakái ebben a szomorú világban.

Mados György